

Eerste Hulp Bij Rampgevallen

Telefoon kwijt? Ouders die willen verhuizen?

Je vriendin pikt je vriendje af?

Maak een rampenplan!

Schrijf links wat er misgaat

Schrijf rechts alles wat je kunt doen

om de ramp op te lossen! →

Mijn eigen Rampenplan

Ramp

1.

2.

3.

4.

Rampenplan

5.

6.

7.

8.

9.

10.

Nog meer rampgevallen?
Schrijf achterin verder ...

Komt goed
(geloof je het zelf?!)

Corien Oranje

Komt goed
(geloof je het zelf?!)
romy's rampenplan 3

J/columbus

Komt goed (geloof je het zelf?!)
Romy's rampenplan – deel 3
Corien Oranje

ISBN 978-90-8543-557-0
e-book ISBN 978-90-8543-587-7
NUR 283

Omslagillustratie: Hélène Jorna
Boekverzorging: Buitenspel, Meppel

© 2024 UITGEVERIJ COLUMBUS - LEEUWARDEN

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Columbus is onderdeel van
Jongbloed Christelijke Media.

jongbloedmedia.nl

Inhoud

1. Totaal geen schaamtegevoel	7
2. De club van niet-zo-coole meiden	20
3. Challenge	26
4. En op welke ben je verliefd?	32
5. Pardon, met wie?.....	42
6. Bedankt, roomsoes.....	52
7. Ranzig.....	61
8. Zorg dat je ALTIJD maandverband bij je hebt!	70
9. Cotton Normal Plus (met vleugels)	82
10. Deze beweegt niet meer.....	90
11. Dierenbeul.....	96
12. Geen muizen op tafel!.....	103
13. Onhandig.....	112
14. Ben ik nog op tijd?.....	120
15. Aardbeienslagroomtaart	130
16. Leuk feestje	136
17. Ik wist het!	146
18. In de ring!	151
Nawoord.....	157

Buitengewoon Geheim Handboek
voor Problemen & Oplossingen

van

Romy van der Woude

Gebruikersnaam: Romyvdw

Wachtwoord: R@mp3nplan!

1 Totaal geen schaamtegevoel

Ik zag de foto's gisteravond op Instagram. Een witgrijs pluizig hondje met felblauwe oogjes en opstaande oortjes. Het was de ALLERSCHATTIGSTE puppy die ik ooit gezien had, en hij keek naar me alsof hij wilde zeggen: 'Jij bent het! Jij bent het baasje waar ik mijn hele leven naar heb uitgekeken! Kom me halen. Snel!'

Gezocht: gouden mandje voor Everest, 8 weken oud, Siberische husky. Was al weg, maar gaat niet door vanwege ziekte. Stuur een bericht als je interesse hebt.

Interesse?! Natuurlijk had ik interesse. Ik wil al héél lang een hond. Iedereen die ik ken heeft een hond. Echt iedereen. Als je over straat loopt kom je niemand maar dan ook niemand tegen zonder één à twee honden. Je hoort er hier in ons dorp gewoon niet bij als je hondenloos bent. Op onze woonboot in Amsterdam zou het niet handig zijn geweest, dat snap ik. Maar we wonen nu in Haren, in een gigantisch huis met een grote tuin, we hebben ruimte genoeg, en daarbij ben ik volgende maand jarig. Dus ik stuurde eerst snel een berichtje dat ik interesse had en heel veel van honden hield en dat ik supergraag voor Everest wilde zorgen.

En daarna vroeg ik aan ChatGPT om een paar goeie argumenten om papa en mama te overtuigen, en hoppa!

- 1. Honden zijn als de coolste vrienden die nooit klagen en altijd klaarstaan voor een knuffelsessie. Ze maken je leven zo veel beter!**

2. Als je voor een hond zorgt, leer je superbelangrijke dingen, zoals organiseren, plannen en zorgen voor anderen.
3. Honden zijn wandelende energiebommen. Ze houden van actieve dingen doen, en dat betekent dat je meer buiten zult zijn en avonturen zult beleven.
4. Honden beschermen je huis als superhelden, zodat je je altijd veilig voelt.
5. Honden voelen aan hoe jij je voelt. Ze troosten je en vrolijken je op.
6. Kinderen met honden doen het vaak beter op school. Ze hebben meer verantwoordelijkheidsgevoel, minder stress en meer energie.

Ik bedacht er vanmorgen in bed nog een topargument bij:

7. Een hond is heel gezellig voor je opa, tenminste als die bij je in de tuin woont, en de hele dag alleen zit omdat je oma dood is.

Ik wist zeker dat mama hier niks tegenin zou kunnen brengen. Dus toen ik vanmorgen de kamer binnenkwam gooide ik het er maar meteen uit. 'Hey, mam. Zou het voor opa niet goed zijn als we een hond zouden nemen?

Een husky pup? Dan is het ook meteen voor mijn verjaardag.' Mama gaf geen antwoord. Ze zat aan de ontbijttafel achter de laptop. Dat doet ze wel vaker de laatste tijd. Ze stapt dan vanuit haar bed meteen achter de computer, zonder erbij na te denken dat er ook nog andere mensen in huis zijn voor wie dat een bijzonder onaangenaam gezicht is.

Vandaag zag ze er nog erger uit dan anders. Ze had geen wenkbrauwen en wimpers (nou ja, die had ze wel, maar die zijn onzichtbaar als ze geen wenkbrauwgel en mascara op heeft), haar haar stond alle kanten op, en ze droeg haar afschuwelijke licht-

blauwe wollen nachthemd. En het was heel duidelijk dat ze daar geen bh onder droeg.

Ik besloot Everest tot later te bewaren. Soms moet je eerst je ouders opvoeden. ‘Mam!’ zei ik. ‘Mijn ogen doen er pijn van! Dit kan niet. Je gaat er toch hopelijk niet zo bijlopen als er gasten zijn! Want ieeeeeuw.’ Echt hè. Ze heeft totaal geen schaamtegevoel.

Mama hoorde me niet eens. ‘Nog steeds niks’, zei ze, en ze zuchtte. ‘Geen enkele boeking.’

‘Komt wel goed’, zei mijn vader, die koffie aan het zetten was, en die blijkbaar niet doorhad hoe mama eruitzag.

‘Geloof je het zelf?’ Mama snoof. ‘Ik denk het namelijk niet, Sjoerd. We gaan over anderhalve week open, en we hebben nog geen enkele boeking! Die bed and breakfast loopt uit op een mislukking. Straks zijn we failliet. Moeten we het huis verkopen.’ ‘Schatje’, zei papa. ‘Ik denk dat je wat moet eten.’

‘En je douchen en aankleden’, zei ik. ‘Dan voel je je vast een stuk beter.’ En je ziet er tenminste niet zo erg uit, dacht ik, maar dat zei ik er niet bij. Ik bedoel, borsten, oké, maar dat hoeft je niet aan iedereen te laten zien. Zeker niet als je zo oud bent. ‘Heb je die site van de B&B eigenlijk wel online staan?’ vroeg Niels, mijn oudste broer (die alles van computers weet maar nooit iets aan zijn huiswerk doet, waardoor hij er op school nogal slecht voor staat. Hij heeft dringend een hond nodig, zie argument 6 uit de lijst).

‘Kak!’ riep mijn moeder. Ze begon op het toetsenbord te rammen. ‘Ben ik echt zo stom? Heb ik dat boekingsysteem offline staan? Oooo, wat stom. Hoe kom ik daarachter? Niels!’

‘Mam’, zei ik. ‘Ga je alsjeblieft aankleden.’

‘Niet nu, Romy. Ik heb op dit moment andere dingen aan mijn hoofd. Niels. Hoe kom ik erachter of we online zijn?’

‘Ik kijk wel effe.’ Niels tikte iets in op zijn telefoon. Mama zat ondertussen met haar handen voor haar ogen te wachten. ‘O nee, o nee, o nee’, mompelde ze. ‘Wat ben ik toch een sukkel.’

‘Mam. Chillax! O. Kijk.’ Niels hield mama zijn telefoon voor. ‘Niks aan de hand. Je kunt stoppen met stressen. Hij staat gewoon online hoor.’

Je zou denken dat mama enorm dankbaar en blij zou zijn nu haar probleem was opgelost, maar nee. Ze ontplofte zowat. ‘Niks aan de hand?!’ riep ze. ‘Als we offline waren, had ik nu in elk geval geweten waar het aan lag. Maar we staan dus al maanden online, en niemand heeft ons gevonden!’

‘Of niemand heeft zin om hier te komen’, zei Splinter, mijn jongste broertje.

Ik gaf hem onder de tafel een trap tegen zijn enkel.

‘Hé!’ zei hij boos. ‘Wat doe je!’

‘Hou je kop!’ fluisterde ik.

‘Hoezo!’ zei Splinter hardop. ‘Hoezo moet ik mijn kop houden? Hou zelf je kop! Ik zeg niks verkeerd hoor.’ Hij likte zijn mes af, en stak het daarna in de pindakaas. ‘Dat kan toch? Dat ze liever ergens anders slapen? Ergens waar wat te beleven valt? Haren is nou niet echt een plek waar je naartoe gaat om vakantie te vieren. Heb jij hier weleens een toerist gezien? Ik niet. Als je geld wilt verdienen met je huis kun je beter weer in Amsterdam gaan wonen.’

‘Wat een onzin!’ zei mama. ‘Er komen hier elke dag toeristen langs. Al die mensen die het Pieterpad lopen, die komen hierlangs. En trouwens, er zijn ook mensen die voor hun werk in Groningen moeten zijn. Die in Rotterdam of in Limburg wonen, veel te ver weg om voor een dag heen en weer te reizen. Die moeten ook ergens slapen. Of mensen die een weekendje Groningen doen. Weet je wat ik denk? Het is omdat er nog geen beoordelingen staan. Als ik een B&B boek, kijk ik eerst ook naar de beoordelingen. Als ze geen reviews hebben vertrouw ik het niet. Dan ga ik er niet naartoe.’

‘Aha’, zei Niels. ‘Je hebt reviews nodig. Zeg dat dan meteen.’ Hij pakte zijn telefoon en veegde over het schermje. ‘Bed and breakfast Het Pieterpad ... Hoeveel sterren zal ik doen? Weet je

wat, als jullie mijn zakgeld verhogen naar twintig euro geef ik vijf sterren, oké? En voor tien euro erbij schrijf ik ook nog iets van “aardige gastvrouw, nog nooit zo lekker geslapen”.’

‘O, dat doe ik ook!’ zei Splinter. ‘Krijg ik dan ook meer zakgeld?’ Mama greep met haar handen naar haar hoofd. ‘Nee!’ riep ze. ‘We gaan geen fake reviews op de site zetten. Dat kan niet. Niels, doe die telefoon weg.’

Op dat moment schalde er ineens keiharde muziek door de kamer. Een of andere overwinningsmars, alsof er een leger soldaten met trompetten de kamer kwam binnenmarcheren.

Papa liet bijna de koffiepots vallen. ‘Hé!’ zei hij. ‘Hoor je dat? We hebben een boeking!’

Mijn vader heeft dat muziekje als ringtone ingesteld op de laptop, voor als er een boeking binnen zou komen. Echt cringe. Maar mama was helemaal blij. Ze dook zowat in haar laptop. ‘Een boeking? Wooooow! Hoe is het mogelijk! Wat een opluchting! Even kijken wie het zijn. Waar heb ik mijn bril?’ Mama greep naar haar zwarte leesbril, zette hem op haar neus, keek naar het scherm en zette hem toen weer af. Haar mondhoeken zakten naar beneden. ‘Niels’, zei ze. ‘Heb jij dat gedaan? Heb jij net voor de grap een boeking gedaan? Serieus? Ik kan het niet geloven.’

Splinter en ik moesten hard lachen, maar papa en mama lachten niet. ‘Dit is echt niet leuk, Niels’, zei papa.

‘Wat?!’ zei Niels boos. ‘Serieus? Ik moest kijken of het boekingsysteem het deed! Nou, het systeem doet het. Graag gedaan hoor, mam. Ik ga naar school.’ Hij pakte zijn rugzak en liep naar de bijkeuken.

Mama leunde achterover in haar stoel en staaarde naar het plafond. ‘Nee hè’, zuchtte ze. ‘Nou is ie weer kwaad. Ik heb toch niks verkeerd gezegd? Ik heb alleen maar gezegd ... Hé, Niels! Kom nou terug.’

‘Laat hem maar’, zei papa. ‘Hier, ik heb koffie voor je. Als je nou eerst eens gaat ontbijten? En maak je alsjeblieft geen zorgen